

(βλ. λ.) σχηματιζομένη αἰλαξ Μέγαρ. 4) Σχισμὴ πατώματος ἢ σανίδος Ζάκ. Κέρκ. 5) Ἡ ὀριζοντία θέσις Εὐβ. (Κάρυστ.) : Ἡ κρεββατῖνα εἶναι 'ς τὴν γραδωσὴν (ὁ ἀργαλειὸς εὐρίσκεται εἰς ὀριζοντίαν θέσιν, ἔχει καλῶς τοποθετηθῆ διὰ τὴν ὕφανσιν). Συνών. ἀ λ φ α δ ι ἀ 1.

γραδωσιὰ ἡ, Εὐβ. Ἰθάκ. γραδωσὰ Καστ. γραδουσιὰ Ἡπ. (Πάπιγκ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) Στερελλ. (Ἰτέα)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α δ ω σ η.

1) Γ ρ α δ ω σ η 1, τὸ ὅπ. βλ., Εὐβ. Καστ. Στερελλ. (Ἰτέα)
2) Γ ρ α δ ω μ α 2, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθα καὶ συνών., Ἰθάκ.
3) Σχισμὴ, ὁπὴ στενὴ Μακεδ. (Χαλκιδ.) 4) Μεταφ., πίσεις, στενοχωρία Ἡπ. (Πάπιγκ.) : Ἀξία γραδουσιὰ πόπαθα!

γραδωτήρ τό, Μέγαρ. Πελοπν. (Δυρράχ.) γραδωτήρ Στερελλ. (Λεβάδ.) γραδουτήρ Ἡπ. (Πάπιγκ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἰτέα) γραδ'τήρ Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ α δ ὠ ν ω.

Ἐργαλεῖον τῶν βαρελοποιῶν, γλύφανον, διὰ τοῦ ὁποίου χαράσσουσιν τὴν ἐγκοπὴν εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐπιμήκων σανίδων τοῦ βαρελίου, ἵνα προσαρμοσθοῦν αἱ βάσεις αὐτοῦ ἐνθ' ἄν. : Μὴ τοῦ γραδουτήρ φκειάνουμι τοῦ γραδον, γιὰ νὰ μποῦν τὰ φ'ντώματα (=αἱ ἐπίπεδοι βάσεις τοῦ βαρελίου) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἰτέα). Μὲ τοῦ γραδ'τήρ τὰ σκάβ' οὐ βαρελᾶς τὰ βαρέλια 'ς τίς ἄκρες Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. γ ρ α δ ο 8, τ ζ ι ν α δ ὁ ρ ο ς.

γραῖζω Ἡπ. (Βαβούρ. Κωστάν. Λεὶὰ Τσαμαντ.) Πελοπν. (Κοσμ. Λαγκάδ.) Θράκ. (Ὀρτάκ.) Στερελλ. (Ναύπακτ. κ. ἄ.) γραῖζου Ἡπ. (Ἀγναντ. Ἑλληνικ. Χουλιαρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἐχω, εἶμαι, εἰς τὴν συνθηματ. γλῶσσαν τῶν κασσιτερωτῶν, οἰκοδόμων, ραπτῶν, κτενάδων, ἐπαιτῶν κλπ. ἐνθ' ἄν. : Τὸ χρεὶ δὲ γραῖζει φωτερὴ (= τὸ χωριὸν δὲν ἔχει δουλειὰ) Ἡπ. (Κωστάν.)

γραίικος ἐπίθ. ἀμάρτ. οὐδ. ἐγραίικα Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γ ρ α ῖ α, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ ρ ε ῖ α, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι κ ο ς.

Ὁ ἀρμόζων ἢ ὁ ἀνήκων εἰς γραίικας, ὁ γραῶδης.

Γραικάνης ὁ, ἀμάρτ. Γραικάνης Καλαβρ. (Γαλλικ.)

Ἐκ τοῦ Λατιν. *Graecanus* = ὁ ἐλληνικῆς προελεύσεως, καταγωγῆς, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς.

Ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Γιατὶ οἱ γουβερνατοῦροι θέλουσι νὰ χαθῇ

ἡ γλῶσσα τοῦ Γραικάνη...

(διότι οἱ κυβερνῶντες θέλουν νὰ χαθῇ ἡ γλῶσσα τῶν ἀπογόνων τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν Κάτω Ἰταλίαν).

γραικεύω ἀμάρτ. γραικεύου Μακεδ. (Βόλβ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς.

Ἀλλάζω πίστιν καὶ ἐθνικότητα καὶ γίνομαι Γραικός : Φρ. Τουρκεύου ἀλλὰ δὲ γραικεύου (φρ. τὴν ὁποίαν ἔλεγαν οἱ Βλάχοι, οἱ ὅποιοι εἶχαν μεγαλυτέραν συμπάθειαν πρὸς τοὺς Τούρκους παρὰ εἰς τοὺς Ἑλληνας).

Γραικία ἡ, Στερελλ. (Περίστ.) κ. ἄ. Γραικία Ἀπουλ.

(Καλημ. Μαρτ. Στερνατ. Τσολλῖν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς.

Ἡ Ἑλλάς ἐνθ' ἄν. : Ἡ γ-γιορτή, ποὺ μῶκαμε ἄρτε ποὺ ἔτ-ταα 'ς τὴν Γραικία (=τὴν χαρὰ ποὺ μοῦ ἔκαμε, ὅταν ἐφθασα εἰς τὴν Ἑλλάδα) Καλημ. Ἡ Γραικία βῆμι μπουλιαριὰ (εἰς συνθηματ. γλῶσσαν σημαίνει : ἡ Ἑλλάδα βγήκε σὲ ζητιανιά) Περίστ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γραικία Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ.)

γραικικός ἐπίθ. Γ. Ψυχάρ. Ταξίδι³, 6.—Λεξ. Δημητρ. γραικός Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς.

1) Ὁ προερχόμενος, ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Γραικόν, ὁ ἐλληνικὸς ἐνθ' ἄν. : Ὅσοι Γραικοὶ εἶναι σήμερον 'ς τὴν Βλαχιά ὅλοι καλὰ περνᾶνε, μὰ 'ς τὴν Πόλιν χαλάσανε πολλὰ γραικὰ σπῖ-τια Παξ. 2) Τὸ οὐδ. κατὰ πληθ. ὡς οὗς. Τὰ Γραικικά (=ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα) Παξ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γραικικό Κανάλι Κέρκ.

Γραικολογία ἡ, Γ. Ψυχάρ., Ταξίδι³, 123 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - λ ο γ ῖ α, διὰ τὴν ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 22 (1910), 250.

Τὸ σύνολον τῶν Ἑλλήνων ἐνθ' ἄν. : Μήπως δὲν τὸ ξέρεις πὼς ὅλοι σας μαζὶ, ὅλη ἡ Γραικολογία ποὺ σήμερον σηκώνει ἀψηλὰ τὴ μύτη, δὲν εἴσαστε μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ παρὰ σκυλιὰ ποὺ μᾶς γλείφανε τὰ πόδια; Γ. Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν.

Γραικόπουλο τό, Πελοπν. (Μεσσην.) Γραικόπουλον Πόντ. (Σταυρ.) Γραικόπουλου Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - π ο υ λ ο.

Τὸ Ἑλληνόπουλον ἐνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Φιγγαράκι μου λαμπρό, φέγγι καὶ πυρπότηγι, γιὰ νὰ σὶ ρουτήσουμι γιὰ τὰ δυὸ Γραικόπουλα Μακεδ. (Γρεβεν.)

Ἀκεῖ 'ς σὸ πέραν τὸ ραζίν, 'ς ἄλλο τ' ἐπεκεῖ μέρος Γραικόπουλον ἐσκότωσαν καὶ κεῖται σκοτωμένον Πόντ. (Σταυρ.)

Γραικός ὁ, πολλαχ. Γραικός Θράκ. (Σουφλ.) Παξ. Τῆλ. Γραικός Ἡπ. (Κόνιτς. Μαργαρ.) Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Μακεδ. (Βέρ. Θεσσαλον. Κουφάλ. Ροδολίβ. Σαρακατσ.) Γκραϊκός Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Χαλάστρ. κ. ἄ.) Θηλ. Γραικία Θράκ. (Σουφλ.) Γραίικα Ἡπ. (Μαργαρ.) Στερελλ. (Ἀστακ.)—Παρνασσ. 8 (1884), 703 Γραίικισσα Θεσσ. (Γερακάρ.) Γραίικο Ἀπουλ. (Καλημ. Κορίλ.) Καλαβρ. (Βουν. Γαλλικ. Μπόβ. Ροχούδ. Χωρίο Ροχούδ.) Γρίκο Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ. Ὀτράντ. Τσολλῖν.) Γρίκο Ἀπουλ. (Καλημ. Καστριν. Κορίλ. Ὀτράντ.)

Τὸ ἀρχ. οὗς. Γ ρ α ῖ κ ο ς. Βλ. Ἀριστοτ. Μετεωρολ. 14. 352^b 2 «ῥκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοὶ νῦν δὲ Ἑλληγες». Ὁ τύπ. Γ ρ α ῖ κ ο ς ἐξ ἐπιγραφῆς τοῦ 9ου μ.Χ. αἰ. Βλ. Γ. Χατζιδ., Ἐπετ. Φιλοσ. Σχολ. Πανεπ. Θεσσαλον. 1 (1927), 15. Πβ. καὶ Glotta 17 (1929), 69 καὶ Β. Φάβην, Ἀθηνᾶ 55 (1951), 15. Οἱ τύπ. Γ ρ α ῖ κ ο ς, καὶ Γ κ ρ α ῖ κ ο δι' ἐπίδρασιν τῶν Ἰταλικῶν Greco - Grico.

